

CIE, les dues cares d'un mateix mirall: llibertat i confinament

Dc, 13/05/2020

[Cristianisme i Justícia](#)

Mònica Mínguez y Pau Vidal. CoVid-19, coronavirus, confinament. Són paraules plenes de connotacions que difícilment oblidarem. Són paraules plenes de vivències i de convivència intensa, de maneres de viure que mai abans havíem experimentat.

Setmanes abans del 16 de març, quan va començar l'estat d'alerta a l'Estat Espanyol, el dissabte 18 de gener ens havíem aplegat unes 250 persones en una [vetlla de pregària interreligiosa](#) per tal de visibilitzar la indignitat que el CIE (Centre d'Internament d'Estrangers) de la Zona Franca representa. Aquests centres són el lloc on les persones que entren o romanen al territori de l'Estat sense els documents necessaris són privades de llibertat mentre esperen ser expulsades. El CIE simbolitza i exemplifica l'hostilitat vers l'estranger. Aquell vespre amb el crit, el cant i el silenci en una pregària multiconfessional volíem donar un missatge als interns: no esteu sols.

Unes poques setmanes després, la CoVid-19 envaïa les nostres vides, fent-nos deixar de costat el que havia estat prioritari fins a aquell moment, fent-nos canviar la manera de fer però sobretot alentint la nostra vida, les nostres expectatives, les nostres il·lusions; en definitiva, alentint el temps. L'aïllament imposat ens va proporcionar col·lectivament un temps per aturar-nos, per fer les coses d'una altra manera, un temps que podem anomenar de repòs.

És possible, potser fins i tot probable, que aquest temps hagi estat l'esperó que necessitàvem per convertir-nos: no pas convertir-nos a cap litúrgia sino a un altre manera d'entendre el jo i el tu. **Hem estat convidats a un profund canvi i transformació personal que ens porti a una veritable transformació social**, reconeixent la centralitat del nosaltres. Així, aquest hauria estat veritablement un temps de conversió.

En aquest temps de confinament hi ha hagut molts desitjos, esperances i petites llumetes que hem anant sostenint. Pel [grup de visites al CIE de la Fundació Migra Studium](#) una d'aquestes llumetes seria el tancament definitiu dels CIE. Malgrat la CoVid-19, o precisament degut a la crisi que ha generat, **des del març vam celebrar els successius tancaments dels CIE al territori espanyol**: Murcia, Barcelona, Tarifa, Las Palmas, Tenerife, Madrid i València. Durant els primers dies de l'estat d'alarma, força interns van ser expulsats als seus països d'origen en viatges llampec; la resta van ser posats en llibertat enmig del confinament, molts d'ells sense garanties d'un [lloc d'acollida](#). És molt paradoxal que per a les persones internes en aquests centres la tan desitjada llibertat arribés enmig d'un temps de confinament imposat, convertint-se en un 'sortir per haver de tancar-se de nou'.

Llavors, aquest temps alentit ha esdevingut una oportunitat per assajar noves formes de viure, fruit d'una treva no cercada per l'Administració sinó imposada per la malaltia. Una treva que ens ha permès experimentar la vida sense CIE, sense persones innocents privades de llibertat pel simple fet d'haver comès una falta administrativa. I un temps on tots aquells que fugien del seu país buscant un futur digne i han arribat al nostre territori han estat acollits en centres d'ajuda

humanitària. Ben cert que aquestes setmanes els fluxos d'arribades a les nostres platges són menors, però el somni s'ha fet realitat: **hi ha alternatives respectuoses amb els drets humans que permeten a les persones migrants gestionar el seu projecte de vida sense haver de patir la privació de llibertat degut a la seva nacionalitat.**

Aquests han estat temps excepcionals. El mirall on ens contemplavem mostra ara la seva cara menys amable i prenem més consciència que era un període transitori i potser també contradictori.

D'una banda, transitori perquè sabem que el tancament dels CIE ha estat provisional, i que, amb tota probabilitat, es tornaran a obrir. **L'Estat no sembla disposat a qüestionar la seva política migratòria profundament hostil ni la gestió racista de l'anomenada frontera sud d'Europa.**

D'altra banda, contradictori perquè a mesura que ens acostem a la fi del confinament, així mateix ens acostem a la més que probable reapertura dels CIE, és a dir, a la privació de llibertat injusta i indigna de milers de persones.

Aquests dies doncs es mostren les dues cares del mirall: mentre amb el desconfinament molts guanyarem la llibertat de moviments, d'altres, que ja vivien sota l'amenaça de la irregularitat i l'exclusió, la perdran per acabar tancats en un CIE.

Podríem evitar-ho però. Ara que anem recuperant la llibertat tan desitjada, de debò estem disposats a [privar a algú d'aquesta mateixa llibertat?](#)

N.B. Podeu [consultar aquí el resum de l'informe CIE 2019](#) elaborat per la Fundació Migra Studium.

Imatge de [Med Ahabchane](#) a [Pixabay](#)

The post [CIE, les dues cares d'un mateix mirall: llibertat i confinament](#) appeared first on [Blog de CJ](#).